

Toda vedite! Na svetu so nekateri ljudje, ki imajo za Slovence le tedaj sladke besede, ki mu le tedaj stiskajo roko, kadar se gre za njegov denar in njegove otroke, drugače mu pa pridenejo priimek »Slovenski pes.« Kaj vam obetajo brzonogi lovci na vaše otroke?

Obleko. — Kaj? Vi ponosni Starotržani in vi Šmartinčani in vi Pamečani, vi bodele svoje otroke prodali nasprotnikom za par pisanih cap, za frakl šnopsa? Tam doli v Afriki in drugod so zamorci, ki nanosijo tujcem cele kupe dragocenih slonovih kosti in drugega imenitnega blaga, če jim dajo nekoliko pisanih in lepo lesketajočih čenčarij, s katerimi se pri nas otroci igrajo. — Ali jih hočete tudi vi posnemati? Če ste dosedaj oblačili svoje otroke, bodele jih še zanaprej. Ali mislite, da se na naši šoli ne bo ničesar storilo za uboge otroke! Slovenec je usmiljenega srca in rad pomaga. — Obetajo otrokom postaviti božično drevesce in jih s tem razveseliti. — Slovenec je rad vesel in si zna sam napraviti veselje; le pridite v našo sredino, kadar se priredi kaka veselica. Ali mislite, da bo naša šola kraj, kjer bo samo jok in skripanje z zobmi? Le potrpite! Bodele že še videli, koliko veselje bo med otroci naše šole.

Obljubujejo našim otrokom hrano opoldan. — Te pa na naši okoliški ali starotržki šoli tudi ne bo manjkalo. Prostorov imamo dovolj, kuhinja za šolsko kuharijo je velika. Nabrali bomo skupaj toliko, da bodo otroci dobili opoldan kaj toplega. Vsak kmet bo gotovo rad podelil nekaj poljskih pridelkov. Hrano opoldan lahko dobijo vaši otroci v domači šoli, ni jim treba pri tujcih beračiti. Slovenec, postavi se na svoje noge! Darujte kako malenkost za otroško mizo na okoliški šoli, kadar bodele prošeni, in bodele sami svoji gospodje.

Slednjič vas motijo s tem, da pravijo, da se na okoliški šoli ne bodele podučevala nemščina. — To pa ni res! Podučevala se bodele, kakor dosedaj. Otroci naše šole se bodele vsak čas glede nemščine mogli meriti z onimi slovenskimi otroci, ki bodele obiskovali nemško šolo. — Slovenci! Rojaki! Ako si ogledate natančneje vse navedene obljube in še druge, katerih nismo omenili, spoznate kmalu njih puhlost.

Sedaj se pa vprašajte: zakaj neki Nemci tako sila napenjajo svoje moči, da bi vaše otroke dobili v svojo šolo? Iz ljubezni do vaših otrok gotovo ne. Če vas v resnici tako ljubijo, zakaj so pa potem tako delali na to, da se razbijele dosedanja šola? Zakaj

torej mogel Bog zavreči, ker je bila sama tako dobra in usmiljena? Tako in jednako so modrovali gospod precej dolgo. Ko so pa odhajali, pomajali so z glavo pri vežnih vratih ter hoteli s tem naznaniti, da bo teško, teško ozdravila. »Pljučnica je, pljučnica,« so rekli, »starega človeka kmalu vzame.«

In res je postajala bolezen vedno bolj nevarna. Toda sama v začetku še verjeti ni hotela, da je bolna. Ko se je bila prehladila, vedno je še hodila okrog in devala v red različne stvari; mislila je: bolezen bo že sama minula. A bolezen ni minula, žena je postajala čedalje slabejša, dobila je pljučnico in morala je leči v posteljo. Šli so po zdravnika, a ta ni hotel svojega mnenja določneje izraziti, najbrže radi tega, ker je uvidel, da tu ne pomaga več nobeno zdravilo. Vsled tega so bili domači še bolj žalostni.

Oj kako veselje pa je bilo pri Dolinarjevih prejšnja leta v tem času! Skoraj vsak večer so se shajali ondi ljudje iz vasi ter so imeli svoje pogovore in šale. Stari očetje so pravili imenitne dogodke iz svojega življenja in vsakovrstne zgodbe iz davnih časov. Mladenci, predice, posebno pa vaški pastirji poslušali so jih kar z ušesi in z ustmi. Posebno so se spravili na rojenice, na vile in torklje; govorili so na dolgo in široko o risu, o

niso raji ostali z nami v zvezi, in imeli bi lahko pet in še več razredno šolo?

Prvi odgovor je ta: mestjani imajo otrok komaj za dvorazrednico. Na dvorazrednici se pa otroci manj naučijo, kakor na tri ali večrazrednici. Zato pa hočejo imeti vaše otroke, da bi potem mogli svojo šolo razširiti, da bi njih otroci več znali. Torej ne iz ljubezni do vaših otrok to delajo, temveč iz ljubezni do svojih otrok. Njihovi otroci bodo v resnici več znali, vaši pa bodo ostali bedaki svoje žive dni, ako ne bodele vi stariši dovolj modri.

Drugi odgovor je ta: oni bi radi naš okraj ponemčili. O tem pa še drugokrat več, ako bo sreča mila.

Tretji odgovor je ta: oni bi radi našo šolo ponižali, če ne celo uničili. Ako vi odtegnete svoje otroke svoji domači šoli, bodele oni imeli več razredov, kakor mi. Mi ne moremo potem dobiti štirirazrednice. Plačevali bodele za domačo šolo, dobička ne bodele nikakega od nje imeli. Pri nas ne bo plačila mnogo, ker je že večinoma vse plačano. Ako se pa daste v mesto ušolati, koliko bodele plačevali? Mesto že ima itak mnogo dolga. Sedaj so še pa najeli radi šole lepo svoto. Tako se namreč govori. To je lep denar!

Vprašamo vas, ali hočete vi drugim boljši biti kakor sebi? Ali hočete nasprotnikom rajši na noge pomagati kakor svojim sorojakom? Mestjani so že nabrali med vami (Šmartin, Pameče, Staritrg) okoli 40 otrok. Že so prosili za razširjenje svoje šole. Vi, ki ste se že iz nevednosti zapisali nasprotnikom, se je čas, da se vrnete nazaj v naš tabor. Nemudoma prekličite svoje podpise! Ako si ne znate pomagati, obrnite se do svojih voditeljev, saj jih poznate. Ali hočete biti izdajalci svojih slovenskih otrok? Ali hočete biti Judeži narodne stvari? Slabo se vam bo plačevalo. Vse, ki bodo trdovratni ostali, bodele svoj čas objavili v časopisu, potomcem v spomin, njim pa v sramoto. Drugi pa, ne dajte se več premočiti! Trdno stojte, kakor skala starotržkega gradu. Nekdaj so butali jezerski valovi ob njo; valovi več, skala še stoji. Pridobivljajte nazaj one, ki so se vjeli, osrčujte slabe, podpirajte omahljivce! Vsi možje slovenjegraškega okraja na krov! Nemško valovje pridrlo je že tudi v našo Mislinsko dolino. Glejte, da nas ne bo potopilo!

Politični ogled.

Volitve na Kranjskem so tudi v mestni skupini izpale ugodno za katoliško-

divjem možu in o raznih strahovih. Tu pa so začele mlade predice glave skupaj stikati v znamenje, da jih je strah. In tudi domači pastir se je oglasil z robotim glasom za pečko, da nocoj ne bo šel sam spat v hlev, ker ga je groza. No kmalo so zopet prešli na drugo stvar; začeli so peti lepe narodne pesmi, da se je kar strop vzdigoval. Tu in tam je kak vaški mladec prinesel tudi harmonike seboj, da bi bili bolj veseli. A plesati stara Dolinarica nikoli ni pustila; rekla je, da ples odganja božji blagoslov od hiše, da je nevaren za mlade ljudi itd. Toda ne le odrasli, tudi otroci so imeli svoje shode pri Dolinarjevih. Včasih so se drsali na bližnjem potoku, drugikrat so se igrali, jaslice delali in razne burke uganjali, pri katerih jim je pomagala tudi stara Dolinarica. O kako pa je letos vse drugače! Ljudje sicer prihajajo, a so vsi pobiti in žalostni in tudi zvečer je vse tiho.

Bilo je na svetega Tomaža dan, štiri dni pred Božičem. V bližnjem mestu je bil semenj ali tržni dan. Kakor je na kmetih sploh navada, da za velike praznike kaj potrebujejo, kar se ne dobi v njihovej kuhinji, tako je bilo tudi takrat v Brinji. Zato je veliko gospodinj iz vasi zapustilo za nekaj ur domača ognjišča in so šle pogledat v mestne prodajalnice, da bi si nakupile raz-

narodno stranko. Ta stranka je zmagala tudi v mestni skupini Idrinja s svojim kandidatom Arkotom, v mestnih skupinah Kranj in Tržič pa si je priborila lepe manjšine. Čeravno ima katoliško-narodna stranka v deželnem zboru največ (16) poslancev, vendar ne bo odločevala, ker je gotovo, da se bodo slovenski liberalni poslanci (9) in nemški poslanci (11) zopet zvezali, ter na tak način imeli večino.

V istrskem deželnem zboru se go-dijo reči, ki bi se v olikanih državah ne smele goditi. Kadar začnejo slovanski poslanci govoriti v materinščini, vsakokrat zažene italijanska fakinaža na galerijah velikanski hrušč in trušč. Slovanski poslanci torej ne morejo prosto zastopati svojih volilcev. Deželni glavar in vladni zastopnik pa mirno gledata razsajanje.

Katoliški Cehi in volitve za deželni zbor. Tudi na Češkem vstaja odločno katoliška stranka. Nedavno je imela shod z upnikov, na katerem se je določilo, kako se hoče stranka zadržati pri bodočih deželno-zborskih volitvah. Stranka sama še ne postavi tokrat nobenih kandidatov, ampak priporoča somišljenikom, naj volijo kandidate drugih strank, ako niso cerkvi sovražni, sicer pa se naj vzdrže volitve.

Ruski car je zadnjo soboto zapustil francoska tla. Bil je navzoč pri vojaških vajah okoli Compiagne, a glavnega mesta Pariza ni obiskal. To je zabranil ministerski predsednik žid Waldeck-Rousseau, da je dal s tem občutiti sedajnemu protizidovskemu občinskemu odboru svojo moč.

Srbski prestolonaslednik. Kraljica Draga ve, da ne bo mogla dati srbskemu narodu prestolonaslednika, zato pritiska na svojega soproga, kralja Aleksandra, da se njen brat, poročnik Nikodem Lunjevica, proglasi za prestolonaslednika. Srbski narod pa baje ni nič zadovoljen s to kraljičino nakano.

Vojska v Južni Afriki. Lord Kitchener, po svoji znanj razglasitvi znova zaalovelil angleški vrhovni poveljnik, zopet dalj časa ni poslal nikakega poročila. Njegov molk je vselej dokaz, da se Angležem ne godi posebno dobro. In res je sledilo Kitchenerjevemu molku te dni dvoje poročil, ki sta za angleško armado vse prej nego veseli. Prvo poročilo nosi datum 17. t. m. in pravi: Patrulja grenadirskega polka, katero je vodil poročnik Rebow, je zašla na neko farmo blizu Reitsidinga ob železniški progi Deaar-Daupoort, kjer so jo Buri obkolili in po daljšem boju ujeli. Poročnik in še en mož sta ubita, dva druga pa smrtno ranjena. En Anglež je utonil v bližnji vodi, ki jo je

ličnih, za dom potrebnih stvari. In proti večeru so se vračale domu teško obložene z jerbasi, košarami in celo s koši, polnimi omenjenih rečij. Tako je bilo tudi pri Dolinarjevih prejšnja leta! Letos pa ni šel nihče v mesto, vsak je hotel biti doma pri bolnej materi. Nihče se ni menil ni za bodoče praznike, ni za kake posebne priprave na nje. Stari materi je bilo posebno hudo; vsi so bili že obupali, da bi okrevala. Revica se ni nič več zavedala; pravila je posamezne, vse zmedene dogodke iz svojega življenja in izrekovala različna, njej ljuba imena. Posebno pogosto je klicala: »Jakob, Jakob!« In zopet: »Ali Jakob še ni prišel? Kje je Jakob? O še zdaj ne pride! Zakaj me ne ubogaš? Pojdite, pojdite po Jakoba, njega še moram videti.« Jakob je bil namreč njen sin, mladega Dolinarja brat, kakor sem že prej omenil, ter je imel prav dobro službo v Ljubljani. Dolinarica ga je dala zato v šolo, da bi bil »gospod«, kakor je sama pravila, a sin je ni hotel ubogati. Šel je na dunajsko vseučilišče, ondi se je pridno učil ter je postal doktor prava. Potem je stopil v državno službo in si kmalo pridobil naklonjenost svojih predstojnikov, ker je bil zelo vesten.

(Dalje prihodnjič.)

hotel preplavati, da bi poiskal pomoči. — Še bolj neugodno je pa za Kitchenerja drugo poročilo, v katerem se pripoveduje o lepi zmagi generala Bothe pri Utrechtu. Tega boja se je udeležilo, kakor pravi Kitchener v nadaljnjem dopolnilnem poročilu, do 1000 Burov. Angleški major Gougy je s svojimi ljudmi opazil najprej le 300 Burov na konjih. Ti so naglo poskakali s konj in hiteli na bližnjo višavo, od koder so obvladali vso okolico. Oči vseh angleških vojakov so bile kajpada obrnjene samo na ta burski oddelek in so se torej izredno začudili, ko so zaznali, da so jele dežiti burske kroglice tudi od desne strani, kjer ni bilo opaziti nikogar. Od dveh strani istodobno prijeli so bili Angleži nakrat brez moči in poraženi. Padla sta 2 častnika in 14 mož, ranjenih 5 častnikov in 25 mož, 5 častnikov in 150 mož je pa ujetih. Major Gougy in še en drug častnik sta komaj ušla in prepustila vojake svoji usodi. To je pogum! Število burskih topov se je ta dan pomnožilo za tri. Istodobno jim je pa še burski voditelj Smuts pokazal, kak učinek je imel skrajni terrin 15. septembra. Pod njegovim poveljstvom so Buri ubili 3 častnike in 200 mož, en častnik in 30 mož je pa ranjenih. Kaj se je pa zgodilo z ostalimi angleškimi vojaki, znani angleški »junak« French niti ne pove. — Poročila o takih porazih so za Angleže tem neugodnejša, ker dohajajo v času, ko hočejo angleški oficijozni prepričati ves svet, da burske armade sploh več ni in da je vojska končana. Taki dogodki pač najbolje osvetljujejo resničnost Kitchenerjevih izjav. In sedaj še preti vstaja v Kaplandu ter Bothovo prodiranje v Natal. Kolik strah imajo Angleži samo pred tem burskim generalom, je dokaz guvernerjevo povelje, da morajo znova pod orožje natalski karabinerji, topničarji, strelci in mejni vojaki. In vse to samo radi 1500 Burov, ki jih vodi Botha proti jugu! Lep zaključek dveletne vojske!

Dopisi.

Sv. Pavel pri Preboldu. (Narodna veselica). Naše katoliško izobraževalno društvo nam je priredilo dne 22. t. m. veselico, ki se je obnesla kot prava narodna veselica. Ne samo razumništvo, ampak ljudstvo, narod je bil navzoč in sicer v velikem številu. Cenilo se je okoli 600 udeležencev. V prvih vrstah smo videli spoštovano Zamierjevo rodbino in cenjene goste iz različnih krajev. Na novem odru, pri katerem je pokazal Stupar Alojz svojo veliko spretnost, so nam igrali sami domači fantje šaloigro »Kozlovska sodba v Višnjigori«. Same čestitljive osebe sedele so v mestnem zboru, še le ko je prišel berač med nje, se je slika nekoliko spremenila. Vrli mladeniči, ki so tako lepo predstavljali igro, se imenujejo: Miha Burkelc, dva Ribičeva mladeniča, Št. Jelen, Kisovar, Blumer Fridolin, Stenovec, Lemes in Uplaznik. Kot druga točka sporeda je bil poučen govor g. prefekta Korošca iz Maribora. Govoril je o lepi nalogi katoliških izobraževalnih društev ter dajal navode, kako se naj v pravem duhu in za življenje koristno udje v takih društvih izobrazujejo. Po govoru je bila zopet igra in sicer dramatična slika »Pred nebeskimi vrati«. Igralo se je krasno. In dobro igranje je bilo še spremljano po slikoviti opravi igralk in igralcev. Diven je bil tudi pogled v »nebesa«. Čarobna luč, množica raznovrstno opravljenih nebeskih prebivalcev, milo, polutihu petje, to vse je tako prijetno, dobrodejno uplivalo na srca gledalcev. Ne moremo si kaj, da bi ne imenovali marljivih sodelovalcev, ki so tako dobro predstavljali igro. Bili so Lubej, Stenovec, Blumer Katica, Trupej Nežika, dve Ocirkovi mladenki, Jelen Marija in Stenovec Helena. Zadovoljno je zapuščalo mnogobrojno ljudstvo prostor veselice. Dobilo je utis, da zasleduje katoliško izobraževalno društvo pravo smer v svojem delovanju: Narodu dajati pouk, a tudi po-

šteno zabavo. Gotovo bo ta veselica pripeljala zopet mnogo novih udov neutrudno delujočemu društvu. Da pa je veselica tako dobro vspela, imamo se zahvaliti posebno tudi g. Ivanu Traunu, ki se je mnogo žrtvoval za našo stvar. Pa tudi Kunstovim in drugim, katerih ne moremo vseh imenovati, gre velika hvala. Želimo, da bi po krasni Savinjski dolini nastalo kmalu mnogo tako delavnih, za naše dobro ljudstvo namenjenih katoliških izobraževalnih društev, kakor je v Št. Pavlu. Vsa čast mul

Iz kozjanskega okraja. (Vremenske nezgode.) Dragi »Slov. Gospodar«, dovoli mi danes, da poročam cenjenim bralcem nekoliko o vremenu. Mesec avgust je bil suhoten, da se je bilo bati največje suše. Prišel je pa dan 2. septembra in nebo se je preobleklo v tanke, sive oblake, iz katerih je začel curiti pohleven dež. Deževalo je potem skoraj vedno. Celih 12 dni se nam ni prikazalo iz nebeskega oboka ljubo solnce. Prišel je 14. dan septembra. Vendar je enkrat ljubo solnce pokukalo na nas izza sivih, hribovito nagromadenih oblakov; a že popoldan istega dne se je zopet skrilo za črnosive oblake, iz katerih je začelo bliskati in grmeti, da je bilo groza in se je bilo bati najhujšega, to je ledenega biča. Potem je deževalo zopet cela dva dni, kakor bi iz skafa vlival. To neprijetno, deževno in nalivno vreme je bilo nesrečepolno za prebivalce po dolinah, posebno okrog Sotle in Bistrice. Sotla in Bistrica sta prestopili svoje meje in se razlili po njivah in senožetih tako, da je bilo videti, kakor veliko jezero. Prebivalci ob teh vodah so bili v silno žalostnem stanju teh 15tih deževnih dni, ker so morali brez izjeme zapustiti svoje sobe in se preseliti na višja in pred vodo bolj varna mesta, kakor so podi, dile, ali pa celo na hribovite kraje. Seveda so morali s seboj spraviti tudi ubogo živino, svinje in drugo, kar bi jim lahko voda odnesla. Hiše ubogih prebivalcev ob Sotli so stale v vodi, kakor barke na morju, po več dni. To je res strašen prizor, ako ga kdo že od daleč vidi; ako pa ga okusi, je trikrat strašnejši. Pa to še ni vse, ampak mnogo še je hujšega, kar je tem ubogim prebivalcem voda pouzročila. Odnesla jim je mnogo buč in krompirja iz njiv, ajdo in koruzo je povaljala, da je groza. S travnikov je odnesla pokošeno travo, a kar je je ostalo nepokošeno, je poblatena, s peskom posuta in tako popolnoma uničena, da ni za rabo. Živina bode morala pri teh siromakih zopet stradati. Mnogo plotov, desek in drugih premičnih stvari je deroča Sotla in Bistrica s seboj odnesla; pa tudi živalim ni prizanesla. Res ubogi in stiskani so bili v teh deževnih dnevih revčki ob štajersko-hrvaški meji. In sedaj v žalostnem stanju gledajo svoja razdrta, s peskom posuta in uničena polja in poblatena senožeta. Ti ubožci so silno potrebni pomoči od vlade in dežele, ali kaj, ker se malo zmenijo za te sirote. Naj se jim davek od uničenih polj odpiše, in ako je mogoče, s podporami na pomoč prihiti v tej veliki stiski in nadlogi. Naj se vendar enkrat reši vprašanje regulacije Sotle, ker s tem bi bilo veliko in trajno pomagano našim prebivalcem ob štajersko-hrvaški meji. — Pa tudi nam v bolj hribovitih krajih je dolgo deževno in kujavo vreme veliko neprijetnosti povzročilo. Mnogo pokošene trave nam je sprhnelo, in s tem je uničena skoraj polovica najboljših živinskih klaje. Marsikateremu bo letos huda prela, ker ne bode imel kaj živini skoz celo dolgo zimo pokladati; a za slepo ceno je pa zopet ne bo mogel prodati. Ubogi kmetovalci! — Tudi za slivarje je to vreme veliko škode napravilo, ker ne morejo obeljenih sliv na solncu posušiti. Zguba jim preti. Z eno besedo: vse je jako mnogo trpelo vsled dolgega deževanja. —k.

Od Sv. Jurja v Sloven. gor. Saj grozen čin, ki se je dne 2. septembra t. l. pri Deutschman-u (domače Kalohu) v Spod. Gasteraju izvršil, vendar le ni tako na tihem

iz spomina izginil, da nobeno peresce nič o njem ne piše! Poročali so sicer o tem nekaj nemški časniki, tudi že »Gospodar«, ali taisti dopis se ne strinja s tem, kar si dovoljujem jaz o tem razkriti. Kar pišem, vem iz prezanesljivega vira in videl tudi s svojimi očmi.

Pred vsem se mora ta čin pripisovati nesrečnemu zakonu. Ne vem ravno, ali je bilo dekle k zakonu, še komaj pred letom storjenim, prisiljeno ali ne, ali to vem, da sta se ta dva zakonca vedno med seboj kavala in da se je v tako razburjenih slučajih oče Letnik vedno za svojo hčer potegoval.

Sosedji in drugi ljudje, ki so prišli večkrat v dotiko s taisto hišo, vedo pričati, da se je Letnik večkrat proti svojemu zetu Deutschmanu zagrozil, da, ako ga še enkrat kakšne prešestnosti obdolži ali mu zapravljivost njegovih posestev oponaša, da ga k priči umori. — Na ta način je postal razpor pri tisti hiši tudi k noči dne 2. septembra. Kakor otroci pravijo, stopila sta si ta dan v razburjeni jezi nasproti — Letnik z železnimi, Deutschman pa z lesenimi vilami. Da je zmagalo železno orožje, to smo videli na razmesarjeni glavi umorjenega Deutschmana. Rog od železnih, ki se je bil zasadi med očesoma na čelo, je prevrtal lobanjo skozi in skozi. Ta napad se je godil pri hlevu blizu hiše. Kakor sklepamo, se je premagani gospodar hiše, še ne mrtev, zavlekel kakih 150 korakov od hiše. Od tam so slišali sosedge jok in premilo javkanje, da bi se pa vendar kdo na to prežalostno torišče ne privabil, je morilec sprevidel potrebo, dati ranjencu še zadnji smrtni udarec.

Letnik obstoji vse hudobno ravnanje s svojim zetom, le samo tega ne, da bi bil on pri umoru tudi rabil sekuro. Ker so se pa sledovi od sekire na glavi našli, je morala priti žena (hči) na sum.

Ko je napočila zarja, odide morilec Letnik od doma, opozori mimogrede domačega viničarja, da naj gre hitro tje in opravi živino, ker sta gospodar in gospodinja bolna. Ko pride viničar Janez Bračko k hiši, od otožne in precej zadete gospodinje komaj izve, kaj da je in iskati je moral mrtvaško torišče sam.

Viničar oglasi storjeno zločinstvo kmalu pri županu gosp. Koserju in lenarški sodnji. Naglo se je zanesla žalostna vest tudi na vse druge kraje, na kar so ljudje le vreli na tamnojnji prostor, kjer je umorjeni v svoji krvi ležal. Predno je dan minul, je prišla že sodnijska komisija in zraven nje tudi morilec Letnik, kateri se je radi nemirne vesti sam javil sodnji. Ko je komisija s potrebnim poizvedovanjem bila gotova, pričé zaslusalca itd., vzamejo orožniki še mlado ženo v svoje varstvo, da je prišla z očetom vred pod ključ.

Truplo umorjenega se je med 9. in 10. uro v noči prineslo semkaj v mrtvašnico, kjer je bilo drugi dan secirano. Po preiskavi dveh vračnikov se je konstatiralo 25 udarcev na glavi. Sedaj je vsa reč v preiskavi. Ob sodbe smo vsi radovedni. Kakošna bode, to objavimo drugokrat.

Od Sv. Barbare v Halozah. (Dobrodelna tombola), katero je priredilo naše bralno društvo dne 1. septembra v svrhu, da se za čisti dobiček nakupi ubogim učencem tukajšnje šole za nastopno zimo gorka obleka, obnesla se je zelo povoljno. Blagodejni solnčni žarki, kojih oživljajočega upliva smo doslej dolgo vrsto dni pogrešali, privabili so nam številno dragih gostov iz Ptuja, Zavrča, Majšperga, Leskovca, od Sv. Marjete, Marka in celo daljni Tomaževčani so imeli tu svoje zastopnike. Privrelo pa je tudi domačega občinstva toliko, da je nastala na prostem pred uto kar gnječja. Za domačine so imeli največjo privlačno silo gotovo vrednostni in zelo zanimivo sestavljeni dobitki, med katerimi se je na najvišjem mestu posebno odlikoval lepo rejen pujssek. Ker so potemtakem bili glavni pogoji za dovoljen izid tombole glede na dobitke in mnogobrojnost udeležene občinstva izpolnjeni, zato se tudi ni čuditi, da se je vseh 400 dovo-